

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku J. P. i K. P.

przy uczestnictwie O. J. i J. F.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt VI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców J. P. i K. P. wniesioną od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 29 grudnia 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania..

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczyli przyczyny kasacyjne z art. 398⁹ § 1 punkt 1, punkt 2 i punkt 4 k.p.c., a zatem istnienie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadność.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Na skarżących ciąży powinność prawidłowego skonstruowania tej przyczyny ze wskazanym, na czym to zagadnienie polega, z czym wiążą się trudności z jego rozwiązaniem i jakie jest stanowisko skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Tymczasem wniosek skarżących o przyjęcie skargi nie spełnia tego postulatu, albowiem w istocie nie wiadomo, o jaką nową i skomplikowaną jurydycznie kwestię chodzi i w jaki sposób ma być ona, zdaniem skarżących, rozstrzygnięta. Skarżący przywołali art. 286 k.p.c. w nawiązaniu do art. 278 § 1 i art. 236 k.p.c., a zatem przepisy dotyczące dopuszczania dowodu z opinii biegłego oraz tezy dowodowej. Z treści uzasadnienia wniosku wynika, że skarżący kwestionują przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego oraz dokonaną przez Sąd ocenę tego dowodu, będącego podstawą zaskarżonego postanowienia.

Podobnie ma się rzecz z przyczyną kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem potrzebą wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych – zróżnicowanych albo sprzecznych – orzeczeń albo decyzji procesowych. Skarżący powinien jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności oraz wyłuszczyć wątpliwości nie dające się usunąć w drodze zwykłej wykładni (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/0, niepubl, z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.). Skarżący nie wykazali także tej przyczyny kasacyjnej. Wniosek nie zawiera wyводу poświęconego wspomnianym wyżej kwestiom.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymagało wykazania przez skarżących niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, prowadzącej do wydania orzeczenia wadliwego w sposób oczywisty, wręcz rażący (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, czego skarżący nie uczynili. Wskazali jedynie, że skarga jest w ich ocenie oczywiście uzasadniona z uwagi na wydanie postanowienia w oparciu o wadliwą opinię biegłego sądowego. Jednakże kwestia ta

dotyczy niedopuszczalnych w ramach postępowania kasacyjnego zarzutów dotyczących oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

aj